

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Quod adolescens debeat se leuare super se, vt perfectus euadat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

feres se ad illud portandū vsq; ad mortē: & postquam in porticu Bethlehē natus est, die octauo voluit circumcidi, imponens sibi incomportabile legis antiquæ iugum: vt illi cum honore finem imponeret; nos verò exemplo suo permoueret, ad suauē ipsius iugum à teneris annis portandum: sic enim multò suauius nobis futurum siquidem onus à tenera ætate portatum, ipsa illud portandi consuetudine redditur multò leuius.

§. 2. *Quod adolescens debeat se leuare super se, vt perfectus euadat.*

a Thro. 3. 28

Leuare super se.

VENIAMVS nunc ad illa perfectionis exercitia declaranda, quæ sunt propria adolescentum: quæ expressit ipse Ieremias, cū de eo, qui iugum portat ab adolescentia sua ait: *sedebit solitarius & tacebit: quia leuauit super se, ponet in puluere os suū, si forte sit spes dabit percutienti se maxillā saturabitur opprobriis.* Hæc regula est sanctitatis, quã adolescentēs vsq; ad ipsam senectutem seruare debet: accipientes pro principio & fine, quod Propheta vocat: *leuare super se.* Quod efficitur vocatio diuina præclaris quatuor modis.

1. Obedientia

b Mat. 6. 10.

c Luc. 10. 16. d i Reg. 3. 4.

2. Senectus morum Sermon. 1. in die Aposto. Petri & Pauli.

e Isa. 65. 0. Puer centum annorum.

f Sap. 4. 0.

g Tob. 4.

PRIMVS est OBEDIENTIÆ perfectæ: cuius iugum, si ab adolescentia sumatur, ceruicem domat *iudicii* proprii: & propria *voluntatis*; efficitq; vt spiritus super vtrumq; ascendens, eos calcet ac proculcet; faciatq; obedire, & subijcere se Deo, modo quodã plus quã humano: ita vt: quemadmodum ipse Saluator docuit) homo adhuc viuens *b in terra*, eleuet se, *ad voluntatem* diuinã exequendã cū ea excellētia & perfectione, qua, qui sūt in cælo eã exequuntur. & eodē modo efficit vt parētib; obediant, Pædagogis, Magistris, ceterisq; Prælati, & superioribus: eleuās spiritū, vt eos nō tanquã homines intueatur, sed tanquã Dei locū tenētes: qui de eis dixit: *c qui vos audit, me audit.* Et cū cepit agere cū d *Samuele* puero, quater eū *vocauit* voce valdē simili voci Magistri & Prælati eius Heli, vt intelligeret in posterū: vocē, quæ videtur esse Prælati esse vocē Dei; & vt tali obediendū esse. quæ admodū c. 9. Fusi⁹ dicitur.

HINC oritur *secundus modus*, quo se adolescens eleuat super se vt sit inquam, plus quã adolescens; non ætate, sed sanctitate ita vt cū sit ætate puer, sit virtute vir & sentiens in se (vt ait S. Bern.) iuuenilis ætatis æstus, accendat ad grauitatem moresque seniorum. abijciens scilicet quod erat; & assumens quod non erat, per virtutem diuinæ vocationis ipsum præuenientis, & ad id adiuuantis. Nam quemadmodū dæmon habet aliquos ætate quidem senes, sed moribus iuuenes: de quibus dicit Isaias, quod *e peccator centum annorum maledictus erit*: ita DEVS Dominus noster vult multos habere: qui, cū ætate sint pueri, sint moribus senes. Propterea enim dixit Sapiens *fatatē senectutis esse vitam immaculatam*, qua adolescens affurgit ad opera & exercitia gloriofiora, quã atas & vires eius exigunt. sicut de S. Tobia dicitur, quod *g cum esset iunior omnibus in tribu sua, nihil tamen puerile gessit in opere*: quia in omnibus se virum ostendebat perfectum. Omitto

extraordinaria Dei erga aliquos prauæ ætatis studia, quos super se ipsos ad officia senum eleuauit: quales fuerunt Samuel, Ieremias, Daniel, & S. Iohannes Baptista, alijque multi Sancti: qui à tenera ætate tales esse cœperunt, magnis præuenti benedictionibus dulcedinis. Nec desunt nunc, qui illos imitentur: cum videamus innumeris iuuenes in statibus Religiosis, qui eleuant se ipsos super se ad senum perfectionem, adhibito studio *mortificationis*: cuius finis est, hominem ita supra se eleuare, vt seipso, suisque affectibus superior euadat: abnegans quod ex deprauata sua natura habet, vt incipiat esse vir alius, & plus quam homo per gratiam.

Ex hoc sequitur *tertius modus* se eleuandi quotidie super se, addendo scilicet aliquid virtutis in hoc die supra id, quod in proximo habebat: ita vt, quemadmodum quotidie crescens ætate, diem vnum alteri adijcit; sic in virtutibus crescat, nouum adijciens augmentum supra id, quod antea comparauerat: quemadmodum de Salvatore nostro dicitur, quod *h proficiebat sapientia, & ætate, & gratia apud Deum & homines*. Nam prout ætate crescebat, ita præbebat indicia crescendi in sapientia & sanctitate, quibus tamen semper erat plenus: vt exemplo suo nos doceret, quos in tenera ætate vocat. quod quemadmodum corpus quotidie crescit & ascendit super id, quod prius habebat; ita par sit, spiritum crescere, seque supra se ipsum eleuare, & multò amplius quam ante esset: dando operam, sicut Apostolus dicebat, vt, *iqua retro sunt obliuiscatur, ad ea vero, qua sunt priora, extendat seipsum*: (quasi sese erigens, & extremis pedum digitis innitens, suam staturam longiorem faciat, vt aliquid apprehendat, ad quod in altiori loco constitutum, nisi ita se attolleret, non posset attingere) nouos semper perfectionis gradus acquirendo, supra eos, quos prius habebat. *k disponens* (vt ait Dauid) *ascensiones nouas in corde suo; vt, dante legislatore benedictionem, eat de virtute in virtutem: donec videat Deum Deorum in Sion*.

Ad hoc autem confert multum *quartus modus*, se leuandi super se: quem diuina gratia in oratione largitur. quæ oratio (teste S. Iohanne Damasceno) est ascensus quidam spiritus in Deum: cuius virtute ascendit orans supra seipsum, & super omnia creata: eleuando suam memoriam, intellectum, & voluntatem, vt fixæ eas in Deo collocet. Ex quo prouenit, vt sese eleuet supra id totum, quod caro est, viuaturque tanquam spiritus; qui etiam sese leuat supra naturam hominis, vt vitam ducat Angeli. siquidem in terra id ipse facit, quod Angeli in cælo. Qui ascensus alis fit, quas postea indicabimus. Refert verò plurimum, quemadmodum in ætate tenera discitur loqui, & agere cum hominibus: ita sensim discere, loqui & conuersari cum Deo: cuius aures attendunt ad orationes infantum: eò quòd sint innocentes, humiles, & mites: ideoque orantibus magna consuevit beneficia largiri, quæ-

Mortificationis.

*3.
Profectus
spiritus.*

*h Luc. 2. 52.
Simile quid
dicitur de
Samuele,
1. Reg. 2. 26.*

i Phil. 3. 14.

k Psal. 83. 6.

*4.
Lib. 1. de
Fide c. 14.
Oratio.*

*Maxime
infantum.
1 Gen. 2. 17.*

admodum exaudiuit vocem pueri Ismaelis, qui siti premebatur: imit enim iu-
um Angelum, qui de aqua ei prospiceret: hoc facto significans, quantum ipse
desideret, sitim puerorum extinguere, eorumque bona desideria implere.

§. 3. Septem virtutes, per quas adolescenti sit ad hanc perfe-
ctionem ascendendum.

VT perueniat adolescens ad sublimem aded prædictam perfectionem,
ascendendum ei est per gradus septem virtutum, quas Ieremias a *ses-*
sionem, solitudinem, silentium, humilitatem vsq; ad *puluerem, spem cum timore,*
mansuetudinem in flagellis, & patientiam in opprobriis appellat, quas tamen
non assequetur perfectè, nisi *leuet se super se.*

PRIMA virtus est QUIES siue sessio corporis, quam efficit ille b *spiritus,* quæ
S. Petrus *quietum, modestum, & in conspectu Dei locupletem* appellat, & homi-
nibus placentem, quemq; Propheta verbo illo *sedebit* expressit: quod signi-
ficaret: quamuis adolescentes soleant naturâ esse inquieti, mutabiles, in cõ-
stantes, & facillè se ad varia effundere, à passionum suarum impetu deductos,
vt sensuum suorum curiositatem foueant: gratiam tamen diuinæ vocationis ip-
sos eleuare supra se, quietosq; reddere, tranquillos, stabiles, constantes, &
recollektioni addictos: vt ad Magistrorum suorum pedes sedentes, ab eis do-
ceantur, & ad Christi pedes, internam in oratione doctrinâ eius percipiant:
exequentes Apostoli consiliũ, dicentis: *rogamus vos fratres, vt operam detis,*
vt quieti sitis, & vestrũ negotium agatis. quodnam autem magis proprium a-
dolescentum negotium est, quam seiplos supra se eleuantes, iuueniles suas
propensiones & impetus mortificare, animasq; suas virtutibus exornare?
In hoc tam proprium negotium suum debent magna cum quiete incumbere:
non tantũ faciendo reliqua, quæ huius comparatione tanquam aliena
sunt habenda. Et quemadmodum inquietum & impatiens animal cum pri-
mum ei iugum imponitur, conquiescit; & *navis* in turbato mari, anchora iac-
ta firmatur: Ita (ait S. Gregorius) cor inquietum & tumultuosum conqui-
escit, suscepto iugo *obediencie,* iacta que anchora *timoris Dei,* & pœnæ: de
quo dixit Ieremias: *d solus sedebam, quoniam comminatione replesti me.*

Ex hac quiete, siue sessione ascenditur ad secundum gradum, scilicet
SOLITUDINEM, quæ à mala societate se subtrahit, eamque repellit. Sed
quemadmodum duplex est praua hæc societas: altera exterior, hominum
scilicet ad malè faciendum inuitantium, interior altera, prauarum cogita-
tionum & affectionum corda ipsa perturbantium: Ita duplex est bona so-
litudinis: altera *corporis* exterior, altera *spiritus* interna; & vtramque meritò
amplectetur adolescens: fugiens quemcunque hominem impediens &
auertentem ipsum à portando iugo, cui se subdidit: etiamsi pater sit, fra-
ter, aut amicus rã sibi necessarius, atque est pes proprius, aut manus: debet

enim

a Thren. 3.
28.

I.
b 1. Petr. 3. 4
Quiet.

c 1. Theff. 4.
11.

Obedientia
& timor
Dei faciunt
quiescere.
Lib. 16. Mo-
ral. c. 27.

d Ierem. 5.
17.

2.
Solitudo
duplex.

I.
Corporis.
Amalis so-
cij.